

men kan den ikke bestaae indenfor Folketirkens Grændser og nyde den Frihed, som den ønsker, og er der Grund til at hjælpe den i den Henseende, saa lad os vedtage en speciel Lov alene for denne Menighed. Lad os da ikke gaae ind paa et Lovforslag, som giver sig Titel af at være en Lov af almeen Interesse, men som kun har Interesse for en enkelt Menighed og nogle enkelte Personer. Væder man Lovudkastet gaae til et Udvalg, der tager Lovens Titel for sig og forsøger paa at forme dens Indhold derefter, troer jeg paa den ene Side, at der kunde komme en god Lov ud deraf, men paa den anden Side troer jeg, at man, naar man vil indskrænke sig til, hvad der kan kaldes en Frimenighedslov, heller maa vedtage en speciel Lov for en enkelt Menighed, som har Trang dertil, end vedtage en saadan almindelig Lov, der i Grunden ingen stor Betydning har.

Bale: Jeg staaer i en ganske anden Stilling til det nærværende Lovforslag end til det, der i forrige Samling blev indbragt af nogle Medlemmer her i Salen. Jeg udtalte dengang, at det Lovforslag, som de havde indbragt, ansaae jeg ikke for Frihed, men Ufrihed, men jeg søiede til, at naar det kom til os fra flere Mænd, og de selv fandt, at de kunde være betryggede ved en saadan Foranstaltning, skulde jeg ikke være med til at modsætte mig den, men skulde imødekomme deres Ønsker. Men naar vi see et saadant Forslag forelagt fra Ministerens Side, og vi indbydes til, som Folkets Repræsentanter, at uddele Frihed blandt vore Medborgere efter den Maalestok, her er givet, saa vil jeg ikke være med dertil. Den ærede første Taler gjorde den Bemærkning, at det ikke var rigtigt, at denne Lov ikke mere hed „Frimenighedslov“, men at der var valgt en anden Titel, „Valg- og Hjælpenighedslov“. Den ærede Minister har ikke hidtil med Hensyn til sit Lovforslag mødt megen Anerkjendelse hos de Talere, der have talt, men jeg skal yde ham den Anerkjendelse, at i dette Punkt har den ærede Minister virkelig Noget, som fortjener Anerkjendelse, at han nemlig har taget et usandskærbigt Ord bort fra Loven og sat et andet Ord istedet; thi „Frimenighedslov“, brugt om dette Lovudkast, vilde være den største

Usandhed, det kunde være, navnlig i Modsetning til de Mænds Forslag, der var indbragt i forrige Samling, thi det er ikke Frihed, der her tilbydes. Naar man siger, at der uddeles Frihed paa den Maade, at „20 Familiefædre eller Enker med Huusstand“ skulle „have forskaffet sig en Kirkebygning eller et Bedehuus med Alt til en fuldstændig Gudstjeneste Forsyndent“, saa er dette allerede temmelig store Fordringer; naar de endhyderligere samtidig skulle skaffe sig en Præst, der skal være „en af Folketirkens Præster, som ikke samtidigen har nogen anden Ansættelse i denne“, saa maa jeg spørge: hvor faae de en saadan Mand fra, medmindre de byde meget antagelige Vilkaar, saa at disse 20 Familiefædre eller Enker med Huusstand virkelig vilde faae et møjsommeligt Arbejde med at skaffe sig en Saadan. Jeg vil spørge: hvorledes skal man faae disse Præster? Det er ikke rigtigt oplyst tidligere. Jeg tænker ikke paa det særegne Tilfælde, hvor en Præst i Folketirken kom saaledes paa Kant med Statsstyrelsen, at den fandt sig foranlediget til at entlede ham fra hans Præsteembede, og han saaledes blev tjenesteledig. Det er en ganske eiendommelig Maade, som formodentligt ikke synderlig ofte vil finde Sted, og det vilde ogsaa være høist besynderligt, om de Paagjældende netop skulde vælge en saadan Mand, og at en saadan Mand bagefter skulde søge om kongelig Stabsfæstelse paa det Valg, som disse 20 Familiefædre og Enker med Huusstand havde gjort. Nei, den Maade, man i Fremtiden vil vælge, vil være den, at en eller anden Mand som ikke finder sig tilfreds med den almindelige Tilstand, der er i Folketirken, vil see at komme hen et eller andet Sted hos en Præst, som omtrent deler hans Mening, og da blive ordineret som Capellan. Naar han saa har siddet lidt som Capellan hos denne Præst, og han derpaa ligger ledig, vil han strax see sig om, om han kan finde disse 20 Familiefædre samt Enker med Huusstand, og da see, om de have saamegen Mynt, at de kunne faae oprettet et Bedehuus og foranstaltet alt det, der nu kræves, for at en saadan Menighed kan faae Ret til at høre med til Folketirken. Det vil ikke blive mange Steder, at det vil skee, og det er høist besynderligt, at man virkelig vil troe at kunne